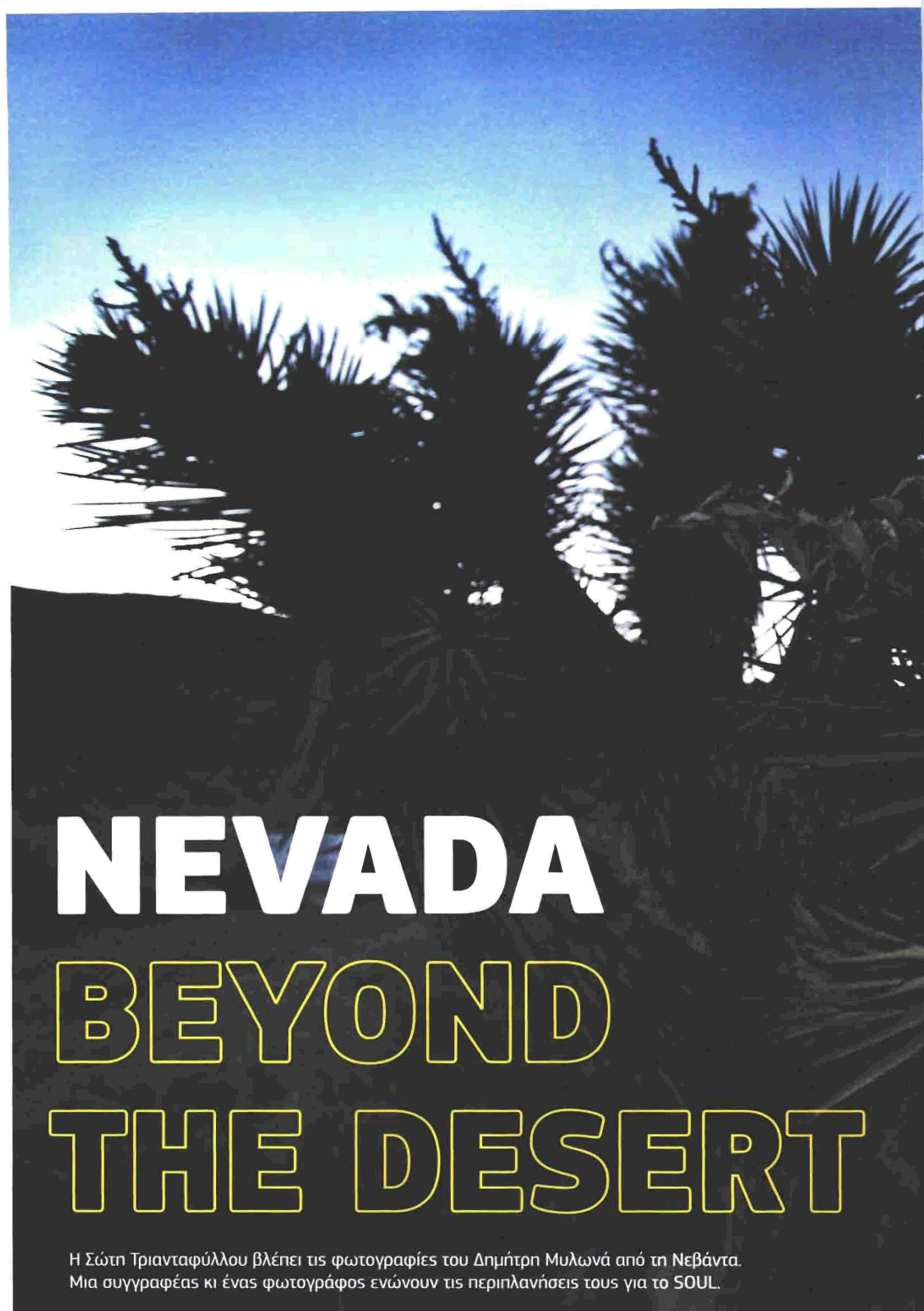


# SOUL

Είδος: Περιοδικό / Κύριο  
Ημερομηνία: Κυριακή, 01-03-2009  
Σελίδα: 112,114,116,117 (1 από 4)  
Μέγεθος: 2740 cm<sup>2</sup>  
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη  
Επικοινωνία εντύπου: 2310 545069

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ



# NEVADA BEYOND THE DESERT

Η Σώπη Τριανταφύλλου βλέπει τις φωτογραφίες του Δημήτρη Μυλωνά από τη Νεβάντα.  
Μια συγγραφέας κι ένας φωτογράφος ενώνουν τις περιπλανήσεις τους για το SOUL.

# SOUL

Είδος: Περιοδικό / Κύριο  
Ημερομηνία: Κυριακή, 01-03-2009  
Σελίδα: 112,114,116,117 (2 από 4)  
Μέγεθος: 2740 cm<sup>2</sup>  
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη  
Επικοινωνία εντύπου: 2310 545069

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ



Όλα αρχίζουν σ' ένα υπόγειο πάρκινγκ: στη σιωπή-έπειτα, ο ήχος από τις πόρτες που κλείνουν, η μυρωδιά της βενζίνης και των ελαστικών. Τα βήματά μου αντηχούν στο τσιμέντο: ένας αδιόρατος μικρός, ακαθόριστος φόβος - υπόγεια πάρκινγκ: crime scenes - τέλος, ο βρυκπιθμός της μίζας. Ακολουθώ τα βέλη μέσα στον δαίδαλο, αναδύομαι στον πραγματικό κόσμο. Θυμάμαι το «Let it Bleed» των Rolling Stones: There will always be a space in my parking lot when you need some coke and sympathy- μια θέση στο πάρκινγκ, απόδειξη αφοσίωσης στην εποχή του ροκ εντ ρολ. Leap on me: Ακούμπησε επάνω μου: τραγούδι για αθετημένες υποσχέσεις. Βγαίνω στον αυτοκινητόδρομο, σταματάω για μια στιγμή στα διόδια- ύστερα, διασχίζω βιομηχανικά τοπία, περνάω από εργοστάσια φωταγωγημένα μέσα στη νύχτα-

από διυλιστήρια πετρελαίου, βενζινάδικα, λιμάνια, νεκροταφεία αυτοκινήτων, μάντρες όπου ακούνεται υπόκωφα η μουσική: Junkyard Blues. Όλο και βαθύτερα προς τη Δύση. The West is the Best. Στο ραδιόφωνο, το «White Trash Beautiful» του Everlast στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι ενδεείς λευκοί ζουν σε τροχόσπιτα: White Trash. Οι καταυλισμοί με τα τροχόσπιτα είναι το αμερικανικό ανάλογο των παραγκοπόλεων: οι «φτωχο-βρομο-λευκοί» εξορίζονται σε αυτόν τον μικρόκοσμο- ζουν σε σπίτια με ρόδες- ταξιδεύουν- τον πρώτο καιρό, οι άλλοι τους περιμένουν να επιστρέψουν. Έπειτα, τούς ξεχνούν- κανείς δεν σε θυμάται όταν περνάς από άγνωστες πόλεις- μοιάζεις με τους κουρβιστές των πιάνων: είσαι προσωρινός- περιττός σχεδόν- κάτι μέσα σου σε ροκανίζει, σε πλημμυρίζει κάτι που μοιάζει με βροχή.

Ξεκίνησα από τα βόρεια, από τις λίμνες. Να 'μαι τώρα σ' αυτή τη ρηγμαγμένη κόκκινη γη όπου τη χάραιζαν τα караβάνια των πιονιέρων. Όλες οι μέρες είναι ίδιες- η κάθε χρονιά έχει δυο φθινόπωρα και δυο καλοκαίρια. Δίπλα στα κουφάρια των αυτοκινήτων κείτονται οι νεκρές αγελάδες, που τις κατασπάραιζαν τα κογιότ μέσα στη νύχτα. Ονειρευόμουν ένα ανοικτό αυτοκίνητο, το γνώριμο μπουκαλί του μπέρμπσον δίπλα μου- την παράκτια λεωφόρο- ονειρευόμουν: κομματιαζόμουν στα δύο, ο μισός εαυτός μου παρέμενε στη μοναξιά της πόλης, μέσα στους απαλούς ρυθμούς της αγάπης- ο άλλος μισός έτρεχε με εκατό μίλια κι ένα Wild Turkey στη θέση του κιβώτιου των ταχυτήτων. Τώρα οδηγώ τούτη εδώ τη Mustang που αγόρασα για εξακόσια δολάρια και που, στην έρημο της Νεβάντα, χάλασε. Περιμένοντας κάποιον να με βοηθήσει, κοιτούσα τις μεταλλικές πινακίδες που σκούριαζαν κάτω από τον ήλιο. «Όταν φτάνεις εδώ, το ταξίδι μόλις αρχίζει».

Στα βενζινάδικα της Έξον μοιράζουν τους καλύτερους χάρτες. Στα σύνορα της Καλιφόρνια, εκεί που τελειώνει η Νεβάντα, το αυτοκίνητο χάλασε- ο κινητήρας ξεφύσηξε και έσβησε λίγο έξω από το Νινντλς, στην έρημο. Στάθηκα στην άκρη του επαρχιακού δρόμου: κάποιος έπρεπε να με πάει τουλάχιστον ως το βενζινάδικο, δυο μίλια παρακάτω, σύμφωνα με το χάρτη που μου είχαν δώσει στο Κίνγκμαν. Περιμένα τρία τέταρτα, μια ώρα- δυο ώρες: είχε αρχίσει να βραδιάζει. Οραία, μονολόγησα, θα κοιμηθώ μέσα σε ένα χαλασμένο αυτοκίνητο που θα εκραγιεί τη νύχτα αφού με ληστεύουν και με βιάσουν άγριοι ορεσίβιοι από τα βουνά του Σακραμέντο. Στην πραγματικότητα δεν φοβόμουν- έληπτα- βιαζόμουν να διασχίσω τη Μοκάβε, να φτάσω στον ωκεανό, να σταθώ στην ακτή και να ουρλιάξω. Τέλος, πέρασε κάποιος με μια Πλύμουθ Μπελβεντέρε που νόμισα ότι δεν με είδε και, για μια στιγμή, κόντευα να σκάσω απ' το κακό μου. Όμως, με είδε, έκανε όπισθεν, ο οδηγός άνοιξε τη μπροστινή πόρτα: το μπράτσο του ήταν πέντε

# SOUL

Είδος: Περιοδικό / Κύριο  
Ημερομηνία: Κυριακή, 01-03-2009  
Σελίδα: 112,114,116,117 (3 από 4)  
Μέγεθος: 2740 cm<sup>2</sup>  
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη  
Επικοινωνία εντύπου: 2310 545069

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ



φορές σαν το δικό μου. Πήρα το πιο αβλαβές μου ύφος: κάτι έχει το ψυγείο, είπα κι έδειξα τη Mustang που είχαμε ήδη αφήσει πίσω μας. Κι αυτή κάτι έχει, απάντησε - πρέπει να σταματάω κάθε πενήντα μίλια και να τη γεμίζω λάδι. Παραδέχτηκε ότι επρόκειτο για τη λείψω διαφορετική βλάβη και ύστερα δεν είχα τι άλλο να πω. Στα δυο μίλια, υπήρχε πραγματικά μια Έξον, μόνο που δεν ήταν κανείς εκεί. Είναι η μέρα της Σημαίας, μου είπε ο άνθρωπος με την Πλύμουθ: ημι-αργία. Έπειτα με λυπήθηκε που ήμουν τόσο αδύνατη - Με λένε Μπακ, είπε, σπεύδοντας να βρει συνώνυμο, Μπακ, δηλαδή, Ελάφι. Κοιταζόμαστε μέσα στην ερημιά, στην άκρη μιας περιοχής που είχα ξαναδεί και που την έλεγαν Παιχνιδότοπο του Διαβόλου - Να 'ρθεις να κοιμηθείς στο χωριό μου, το Έσεξ, κατέληξε, θα σε βάλουμε στο κωλ, στο κρεβάτι εκστρατείας. Σκέφτηκε: άσε το μέλλον να συμβεί - άλλη λύση δεν υπάρχει. Μέρα της Σημαίας, ηγ foot. Το Έσεξ δεν ήταν μακριά, έστριβες νότια, στον χωματόδρομο, και βρισκόταν εκεί, σαν κρατήρας άγνωστου πλανήτη. Ο Μπακ ζούσε με τη μαμά του και τρία εξίσου χοντρά αδέρφια που με κοιτούσαν σαν να ήμουν ζωτικό. Τη νύχτα δεν μπορούσα να κοιμηθώ και σκεφτόμουν την αυτοκτονία - Αυτοκτόνησε στο χωριό Έσεξ στους πρόποδες των αμμόλοφων, ενώ τη φιλοξενούσαν στο φωτακτικό τους φιλήσυχοι Αμερικανοί πολίτες. Δεν αυτοκτόνησα: το ηρωί, ο Μπακ μ' έβαλε σ' ένα ημιφορητό που πήγαινε στη Νεβάντα, γύρισα στην Έξον, πήρα έναν τεχνικό κι έναν καινούργιο χάρτη και πάλι πίσω στη Mustang. Ξαφνικά όλα έγιναν τόσο υπέροχα που μου εκράταν να φιλήσω το χώμα - στον δρόμο για το Μπάρνστοου, στη διπλανή λωρίδα κυλούσε ο Μπακ. Κόρναρε χαρούμενος, μασώντας τσιγκλά: Έχε γεια, γάτα! φώναξε απ' το ανοικτό παράθυρο. Για μια στιγμή, είδα τα πελώρια κέρια του πάνω στο τιμόνι - δεν πρόλαβα να του πω πόσο έμοιαζε με τον Μπομπ Χάιτ, την Αρκούδα των

Canned Heat. Αργότερα, όταν άφησα πίσω μου την έρημο, συνάντησα ένα χωριό σαν το Έσεξ - το έλεγαν Μεγάλη Αρκούδα κι ήταν η τελευταία φορά που σκέφτηκε τον Μπακ.

Το ταξίδι άρχισε από το Ντεπρόιτ, όπου πήγα για τις εκλογές. Κάθε τέσσερα χρόνια, πηγαίνω στο Ντεπρόιτ για τις εκλογές. Την περασμένη φορά ήμουν 47 χρονών, αυτή τη φορά ήμουν 51. Την επόμενη, αν δεν μου συμβεί κάτι φριχτό, θα είμαι 55: μεγάλη, αηδύσμενη, επιτυχία - όταν πλησίασα τα 30, σκεφτόμουν: «δεν θα τα καθατζάρω». Αλλά, δεν με πείραζε πολύ - πιστεύα ότι όποιος περνάει τα 30 είναι βλαμμένος. Τώρα σκέφτομαι: όποιος δεν αρρώστησε ποτέ δεν έχει τίποτα να διηγηθεί: εγώ αρρώστησα, αρρώστησα βαριά - κι όταν, μετά από εβδομάδες, μήνες, χρόνια, έγινα καλά, ξύπνησα στην αυλή του Πορφυρένιου Βασιλιά, μέσα στο εκτυφλωτικό φως - το δωμάτιο έτριζε, τα τζάμια βόμβιζαν. «Κινδυνεύεις να κουφαθείς», μου έλεγαν. Ζούσα στο όριο των ήλων, ανάμεσα σε πλάσματα αστραφτερά, όντα μαγικά, αλχημικά, πυρακτωμένα - η ύπαρξή μου ήταν ευρουγνία, τα μάτια μου πεινασμένα, τα αυτιά μου τα είχαν κατακλύσει οι μουσικές της συντέλειας του κόσμου.

Στη μικρή πόλη Βερολίνο της Νεβάντα εμφανίστηκαν για πρώτη φορά οι ιχθυόσαυροι. Καθώς οδηγούσα πάνω στη γοργή άμορο σκεφτόμουν: δώστε όραση στους τυφλούς, δώστε όραση - να δουν τον κυκλώνα με την ουρά του φιδιού - στο Βερολίνο της Νεβάντα βρέθηκε στην άκρη της Δύσης και του εαυτού μου.

Όπου κείτονται οι στάχτες των ιαπωνικών πόλεων, ο Κένζο Τάνγκε ανέγερσε μνημειώδη κτήρια, μερικές φορές κραυγαλέα - αλαζονικά - με το ράμφος τους στραμμένο στα σύννεφα. Ένα από τα τελευταία του

σχέδια, η έδρα της τηλεόρασης Φούτζι στο Τόκιο, υψώνεται στον ορίζοντα σαν υπερτροφικό πλέγμα. Οι γιατροί, έλεγε ο Φρανκ Λούντ Ράιτ, «ενταφιάζουν τα σφάλματά τους - κάτι που δεν μπορούν να κάνουν οι αρχιτέκτονες». Το Λας Βέγκας είναι ο παιχνιδότοπος των αρχιτεκτόνων, των εργολάβων, των μαυραγοριτών του χώρου: μια αστική τραγωδία που παρουσιάζεται ως κωμωδία, κι όπου το φως του νέαν είναι πιο τρομακτικό από το σκοτάδι. Το Λας Βέγκας της Νεβάντα είναι ένας αρχιτεκτονικός εφιάλτης. Σαν εκείνους που βλέπω καμιά φορά τη νύχτες: σπληνώδεις, γοθικές στοές, σκεπασμένες με τεράστιους ιστούς αράχνης - γρανιτένιους λαβυρινθούς, όπου ο άνεμος ουρλιάζει και με παρασέρνει - ακροβατώ βηματίζω αβέβαια πάνω σε φθαρμένα καλώδια, σε περβάζια που καταρρέουν - όταν πέφτω, κομματιάζομαι σαν κούκλα από πορσελάνη - το αίμα μου κυλάει στο πεζοδρόμιο - σε μίαν άγνωστη συνοικία. Όταν ξυπνώ, πίσω τα χέρια μου, ανοιγοκλείνω τα μάτια: είμαι ολόκληρη - και είμαι ζωντανή. Σκέφτομαι: τα καλύτερα πράγματα στη ζωή δεν είναι πράγματα.

Οδηγώντας σε γεωμετρικές προοπτικές, διασκορπίζομαι στις τροχιές των πόλεων, χάνομαι στο βάθος του ορίζοντα, εκεί όπου συναντώνται οι παράλληλες ευθείες. Vanishing Point. Το σημείο φυγής. Εσύ έλεγες: τα πάντα εξαρτώνται από τη φυσική. Εγώ σκεφτόμουν: όλα καταλήγουν στην τριγωνομετρία. Όχι ότι έχει σημασία - δεν έχει την παραμικρή σημασία: ζούμε αυτή τη μαγεμένη ζωή, αφήνουμε πίσω μας αβύσσους σιβυλλικές - δεν κατακοιούμε πουθενά, μονάχα μέσα στα λόγια μας.

**Το τελευταίο βιβλίο της Σώτης Τριανταφύλλου, «Λίγο από το Αίμα Σου», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.**

# SOUL

Είδος: Περιοδικό / Κύριο  
Ημερομηνία: Κυριακή, 01-03-2009  
Σελίδα: 112,114,116,117 (4 από 4)  
Μέγεθος: 2740 cm<sup>2</sup>  
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη  
Επικοινωνία εντύπου: 2310 545069

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ



## Δημήτρης Μυλωνάς

1964.  
Στην Αθήνα.  
Κινηματογράφος.

Από το 1985. Είναι επαγγελματίας φωτογράφος από το 1993. Συνεργάστηκε επί έντεκα χρόνια με τον Τάκη Διαμαντόπουλο.

Το πορτφόλιο της Νεβάντα πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι του 2008, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων του φιλμ «Dark Moon Rising», το οποίο θα προβληθεί φέτος.

Οι φωτογραφίες εκτέθηκαν για πρώτη φορά στο 13ο Φεστιβάλ της «Βαβέλ», τον Ιανουάριο στην Τεκνόπολη.

Εκτός του περιοδικού «SOUL», του οποίου αποτελεί συνεργάτη, μπορείτε να τον αναζητήσετε στο [www.myspace.com/milo669](http://www.myspace.com/milo669)